

om den nærmere Betydning af disse Udtryk kan iøvrigt næppe siges meget udover, at der til dem knytter sig Forestillingen om Nødvendigheden af særlig hurtigt Svar. Navnlig kan man med Nutidens hyppige Postgang næppe fastholde den fra visse Sider hævdede Forstaaelse, hvorefter Brugen af disse Udtryk skulde indeholde et Krav om Afsendelse af Svar med næste Hovedpost eller samme Dag.

§ 3.

Selv om Tilbudsgiveren ikke har sat nogen Frist for Antagelse af Tilbudet, kan han dog som Regel ikke være forpligtet at vente paa Svar i længere Tid. Kommer antagende Svar ikke indenfor et rimeligt Tidsrum, kan han ikke længere være bundet ved sit Tilbud, jfr. dog § 9 og det ved denne Paragraf bemærkede.

Naar man nærmere vil bestemme Længden af det Tidsrum, hvori Tilbudsgiveren bør være bundet, saafremt ingen Frist er sat i Tilbudet, maa der sondres mellem to Hovedtilfælde, nemlig Tilbud til fraværende og Tilbud til nærværende Personer. Denne Sondring er opretholdt i Udkastets § 3. Forsaavidt Tilbudet er gjort til en fraværende, har man dog kun opstillet en Regel for Tilbud i Brev eller Telegram, og med Hensyn til Tilbud til nærværende har man indskrænket sig til at omtale Tilbud, som fremsættes mundtlig (herunder ogsaa Tilbud i Telefon). Tilbud, der fremsættes paa anden Maade, f. Eks. ved Tegn eller Signaler, spille en saa ringe praktisk Rolle, at man har ment at kunne se bort fra dem.

I Overensstemmelse med, hvad der synes at være den naturlige Forstaaelse af Tilbudsgiverens Mening og ogsaa er fastsat i adskillige fremmede Lovgivninger, saaledes den tyske borgerlige Lovbog § 147, 2det Stykke, den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 5, 1ste Stykke samt det østerrigske Udkast § 151 og det ungarske Udkast § 135, har man med Hensyn til Tilbud i Brev eller Telegram i §

3, 1ste Stykke fastsat, at antagende Svar maa være kommet frem til Tilbudsgiveren inden Udløbet af det Tidsrum, som ved Tilbudets Afgivelse af ham kunde paa-regnes at ville medgaa. Med Hensyn til Udtrykket „kommet frem“ henvises til det herom ved § 2 bemærkede. Det Tidsrum, indenfor hvilket antagende Svar i Henhold til det anførte maa være kommet frem, den saakaldte legale Akceptfrist, falder i tre Afsnit, nemlig den Tid, der kan beregnes at medgaa til Befordring af Tilbudet, den Tid, Modtageren bør have til at overveje det, og den Tid, der maa beregnes til Sva-rets Befordring. Med Nutidens Kommunikationsmidler vil første og sidste Afsnit af Tidsrummet have en temmelig fast Længde. Det vil som Regel ikke være svært at beregne, hvor lang Tid Befordring af Tilbud og Svar vil tage, naar Befordringen foregaar under normale Forhold. Saafremt Tilbudsgiveren allerede inden Afsendelsen af Tilbudet er vidende om, at Befordringen af Erklæringen fra den ene Part eller fra begge Parter vil tage længere Tid end sædvanlig, f. Eks. paa Grund af Snestandsning eller Dæmningsbrud paa den Jernbane, Befordringen maa benytte, midlertidig Afbrydelse af Telegra-fen, Taage- eller Ishindring for vedkom-mende Postdamper, maa disse særlige Forhold tages i Betragtning, saaledes at Ak-ceptfristen under Hensyn hertil maa for-længes noget; dette er tilkendegivet ved Ordene „naar ikke andet følger af Om-stændighederne“. Derimod kan det som Regel ikke have Betydning for Akceptfri-stens Længde, at Tilbudsgiveren efter Af-sendelsen af Tilbudet faar at vide, at Til-bud eller Svar vil blive forsinket undervejs.

Den mellemste Del af Akceptfristen, Be-tænkningstiden, vil i Modsætning til de to an-dre Dele være at ansætte til en højst forskel-lig Længde efter den paagældende Retshan-dels Karakter. Drejer det sig om Køb og Salg af en kourant Vare, maa Betæknings-tiden, særlig mellem Handelsfolk, være kort. Angaar Retshandelen Køb af en fast Ejen-dom, maa den som Regel være noget længere,